wallitsuse álla saije nink temma nink temma pärrandajide ajjal jälle nakkas kostuma, sis wõt Keiserina Katarina II. koliasja pärrast kigest wäest hoolt kanda. Minnewa süggise sai 57 ajjastaiga, et se suur Keiserina õnsaste siist ilmast ärralahku nink temma poig, Keiser Pawel I., aujärje päle saije. Ka temma nõuw olli, koliasja eddesisata nink nimmelt Tartun uniwersiteti jälle üllessäeda. Ent énne kui temma sega körda sai, kuts Jummal tedda ärra. Temma järgmine, Keiser Aleksander I., wõt sedda nõuwo jälle ülles, nink ni kui Salomon Jerusalemin templi ehhit, mes temma essa Tawit Jummalale olli towotanu, ni ehhit ka Keiser Aleksander Jummala áwwus tarkuse koa Tarto linan, mes temma õ'nnis essa keiserlikust armust meie male olli lubbanu kinkida. Üts ajjastaig pärrast aujärje wõtmist and Keiser käsku, Tarto uniwersiteti jälle üllessäeda. Kigetargembid mehhi kutsuti ossast wõerilt mailt kokko, kea kiik sedda piddiwa oppetama, mes kerrikooppetaja, kässotundja, arsti nink koliwannemba peawa mõistma, et nemma omma ammetit Jummala áwwus nink lähhämbide tullus wõiwa piddada. Nink se tarbis om paljo ennamb wajja oppi, kui sinna, armas tallomees, mõtlet. Sest se tarbis, et sinna essi waas ristiinnemises saat, et sinna omma majja jummalapeljusen wallitset, om kül willand, et sa pühha kirja oppit tundma, ni kui se neist kelist, mes pühha prohweti nink apostli kõnneliwa nink kirjutiwa, sinno keelde om ümberpantu; nink et sinno heng saas õnsuse te päle juhhatetus nink se päle walmistetus, patto wasta tappelda nink se ülle wõimust sada, se tarbis om willand, et sa omma lauloramatut holega prugit nink omma waimo söamelikun palwusen Jummala pole üllendat; ent kes muid peap oppetama nink juhhatama, et nemma Jummala laisis saasse, kes Jummala sõ'nna õigede peap jaggama kui elloleiba

kige neile tuhhandile, kea temma hole álla ómma pantu, olgo nore ehk wanna, waese ehk rikka, kes henge kostotust peap wima neile, kea haigewote pääl puhkawa nink háwwa were pääl saiswa, — se peap töistwisi ollema walmistetu nink wäljaoppatu omma rasseda ammeti tö päle. Se peap prohwetide nink apostlide oppusid luggema nink ärratundma neide omman kelen, et temma selgeste ärramõistas, mes nemma ómma tahtnu kulutada; se peap teedma, kuis wannal ajjal luggu om olnu kristliko kerrikuga nink kerriko säedusega algmisest täämbatse päiwani; se peap ristioppuse põhja nink lomu selgeste ärratundma; se peab innemise söant nink mõttid läbbi ja läbbi ärramõistma nink teedma, kuis ta Jummala sõnna peap pruukma, et se wõis tullulik olla oppetamises, nuhtlemises, parrandamises, karristamises õigusen. Sepärrast ärgo saga ka paljo oppetajis, ni kui pühha apostel Jakkop ütlep (3,1), enge eggaüts piddago melen, kuis ne mehhe, kelle kätte oppetaja ammet om ussutu, mitto ajjastaiga se päle ómma kullutanu, et nemma ussu põhja kätte saas nink hengekarjuse ammetit nidade oppis piddama, et karri rõemoga nink henge tulluga karjuse jälgi pärra kõ'nnis. — Sesamma luggu om arstiga ka. Ehk kül tallorahwas paljo arstist ei holi, enge tõbbist körd Jummala hoolde jättap nink temma pärrast kät egga jalga ei tõsta, körd säält abbi otsip, kost abbi ei olle lota, se om targa ehk nõija man, ke rahwast pettap, — siski tujap ka tallorahwa sean ramato-mees pühhast kirjast, et Issand om arstirohtusid ma sissest lonu nink et mõistlik mees neid ärra ei põlga (Sirak. 38, 4), nink om ka mõnni tallomees kuulda nink tutta sanu, et wäljaoppatu arst Jummala abbiga mõnda tõbbist om terwuse mannu awwitanu, kelle ello eest keake ennamb tengagi es olles pakkunu. Ent mes peap ka särane mees opma, énne kui ta